384L0360

Nr L 188/20 *EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS OFFICIELLA TIDNING* 16.7.84

RÅDETS DIREKTIV

av den 28 juni 1984

om bekämpning av luftförorening från industrianläggningar

(84/360/EEG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, särskilt artikel 100 och 235 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag([1]),

med beaktande av Europaparlamentets yttrande([2]),

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande([3]), och

med beaktande av följande:

I Europeiska gemenskapernas åtgärdsprogram för miljön från år 1973([4]), 1977([5]) och 1983([6]) betonas betydelsen av att hindra och minska förorening av luften.

I åtgärdsprogrammen från år 1973 och år 1977 behandlas inte bara den objektiva utvärderingen av risker för människors hälsa och för miljön till följd av luftförorening, utan också formuleringen av kvalitetsmål och fastställandet av kvalitetsnormer, särskilt för ett antal luftföroreningar som anses vara de farligaste.

Rådet har redan antagit flera direktiv för att genomföra dessa program.

Gemenskapen har enligt beslut 81/462/EEG([7]) tillträtt konventionen om långväga gränsöverskridande luftföroreningar.

Åtgärdsprogrammet från år 1983, vars generella riktlinjer har godkänts av Europeiska gemenskapernas råd och medlemsstatöernas företrädare, församlade i rådet, utgår från att kommissionen fortsätter sitt arbete för att fastställa normer för luftkvaliteten och, i den utsträckning det behövs, utsläppsnormer för vissa typer av utsläppskällor.

Samtliga medlemsstater tillämpar lagar och andra författningar för att bekämpa luftförorening från fasta industrianläggningar. Flera medlemsstater genomför en översyn av de gällande bestämmelserna.

Olikheter mellan de bestämmelser om bekämpning av luftförorening från industrianläggningar som redan tillämpas eller omarbetas i de olika medlemsstaterna kan ge upphov till ojämlika konkurrensvillkor och direkt påverka den gemensamma marknadens funktion. Därför krävs en tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning på det nu aktuella området enligt artikel 100 i fördraget.

En av gemenskapens viktigaste uppgifter är att främja en harmonisk utveckling av ekonomiska verksamheter och en fortsatt och balanserad tillväxt inom hela gemenskapen. Dessa uppgifter kan endast genomföras om åtgärder vidtas för att bekämpa förorening och störningar och om livskvaliteten och skyddet för miljön förbättras.

Det är önskvärt och nödvändigt att gemenskapen bidrar till att medlemsstaternas åtgärder mot luftförorening från fasta industrianläggningar blir effektivare.

För att uppnå detta är det nödvändigt att tillämpa vissa principer, som innefattar en serie åtgärder och förfaranden i syfte att hindra och minska luftförorening från industrianläggningar i gemenskapen.

Gemenskapens arbete måste inriktas på att tillämpningen av dessa principer skall ske stegvis, med hänsyn till frågornas komplicerade karaktär och de grundläggande principer på vilka de enskilda staternas nationella politik vilar.

([1]) EGT nr C 139, 27.5.1983, s. 5.
([2]) EGT nr C 342, 19.12.1983, s. 160.
([3]) EGT nr C 23, 30.1.1984, s. 27.
([4]) EGT nr C 112, 20.12.1973, s. 1.
([5]) EGT nr C 139, 13.6.1977, s. 1.
([6]) EGT nr C 46, 17.2.1983, s. 1.
([7]) EGT nr L 171, 27.6.1981, s. 11.

Det bör inledningsvis införas ett övergripande regelverk, som ger medlemsstaterna möjlighet att vid behov anpassa sina gällande regler till de principer som antas på gemenskapsnivå. Medlemsstaterna bör därför införa ett system med förhandstillstånd för drift och väsentliga ändringar av sådana fasta industrianläggningar som kan orsaka luftförorening.

De behöriga nationella myndigheterna bör kunna bevilja sådana förhandstillstånd endast om vissa villkor är uppfyllda, däribland kraven att alla lämpliga förebyggande åtgärder skall vidtas och att anläggningens drift inte får orsaka luftförorening i betydande omfattning.

I fråga om områden som är särskilt förorenade och områden som är i särskilt behov av skydd bör särskilda bestämmelser kunna tillämpas.

Reglerna för tillståndsgivning och fastställande av utsläpp måste uppfylla vissa krav.

I vissa fall måste de behöriga myndigheterna undersöka om ytterligare krav måste ställas, som dock inte får medföra oskäliga kostnader för den berörda verksamheten.

Tillämpningen av de bestämmelser som antas genom detta direktiv bör ske stegvis i fråga om befintliga anläggningar, varvid särskild hänsyn bör tas till tekniska förhållanden och ekonomiska effekter.

Samarbete mellan medlemsstaterna inbördes och med kommissionen bör främjas, för att underlätta genomförandet av åtgärder i syfte att hindra och minska luftförorening samt utveckla förebyggande tekniker.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Syftet med detta direktiv är att skapa utrymme för ytterligare åtgärder och förfaranden ämnade att hindra eller minska luftförorening från industrianläggningar i gemenskapen, särskilt anläggningar i de kategorier som anges i bilaga 1.

Artikel 2

I detta direktiv avses med

1. *luftförorening*: utsläpp av ämnen eller tillförsel av energi till luften som direkt eller indirekt härrör från människan och som medför risker för människors hälsa, skadar levande resurser, ekosystem eller materiella tillgångar, begränsar rekreationsmöjligheter eller stör annat berättigat nyttjande av naturen,

2. *anläggning*: varje inrättning eller annan fast anläggning för ett industriellt eller allmännyttigt ändamål som kan förorsaka luftförorening,

3. *befintlig anläggning*: en anläggning som är i drift före den 1 juli 1987 eller som har uppförts eller erhållit tillstånd före detta datum,

4. *gränsvärden för luftkvalitet*: den koncentration av förorenande ämnen i luften som inte får överskridas under en bestämd tidsperiod,

5. *gränsvärden för utsläpp*: den koncentration eller den massa av förorenande ämnen i utsläpp från anläggningar vilken inte får överskridas under en bestämd tidsperiod.

Artikel 3

1. Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att anläggningar som tillhör de kategorier som anges i bilaga 1 inte kan tas i drift utan att tillstånd har lämnats av de behöriga myndigheterna. Projekteringen av en anläggning måste ske med beaktande av att de föreskrivna kraven för tillstånd måste kunna uppfyllas.

2. Tillstånd krävs också för en betydande ändring av en anläggning som antingen tillhör någon av kategorierna i bilaga 1 eller som till följd av ändringen kommer att tillhöra någon av dessa kategorier.

3. Medlemsstaterna kan ställa krav på tillstånd för andra kategorier av anläggningar eller, om så föreskrivs i den nationella lagstiftningen, på att förhandsanmälan skall ske.

Artikel 4

Om inte annat följer av nationella bestämmelser eller gemenskapsbestämmelser som har andra syften än detta direktiv, får tillstånd ges endast om den behöriga myndigheten har förvissat sig om

1. att alla lämpliga förebyggande åtgärder mot luftförorening har vidtagits, inklusive tillämpning av bästa tillgängliga teknik, under förutsättning att sådana åtgärder inte medför oskäliga kostnader,

2. att driften av anläggningen inte orsakar betydande luftförorening, särskilt på grund av utsläpp av sådana ämnen som anges i bilaga 2,

3. att inte något av de gällande gränsvärdena för utsläpp överskrids, och

4. att samtliga gällande gränsvärden för luftkvalitet har beaktats.

Artikel 5

Medlemsstaterna får

— ange särskilt förorenade områden, för vilka strängare gränsvärden än de som avses i artikel 4 får fastställas,

— ange områden som särskilt skall skyddas och för vilka strängare gränsvärden för luftkvalitet och utsläpp än de som avses i artikel 4 får fastställas,

— besluta att anläggningar i vissa kategorier som avses i bilaga 1 endast får uppföras eller drivas inom de ovan nämnda områdena om särskilda villkor är uppfyllda.

Artikel 6

En ansökan om tillstånd skall innehålla en beskrivning av anläggningen med de uppgifter som är nödvändiga för att ett beslut om tillstånd enligt artikel 3 och 4 skall kunna fattas.

Artikel 7

Med de begränsningar som följer av bestämmelser om sekretess i affärsförhållanden skall medlemsstaterna utbyta information, inbördes och med kommissionen, om erfarenheter och kunskaper som avser åtgärder för att hindra och minska luftförorening, tekniska processer och teknisk utrustning samt gränsvärden för luftkvalitet och utsläpp.

Artikel 8

1. Efter förslag från kommissionen skall rådet genom enhälligt beslut vid behov fastställa gränsvärden för utsläpp. Sådana gränsvärden skall bestämmas på grundval av bästa tillgängliga teknik som inte medför oskäliga kostnader och med beaktande av utsläppens art, omfattning och skadlighet.

2. Efter förslag från kommissionen skall rådet genom enhälligt beslut fastställa lämpliga metoder och förfaranden för mätning och utvärdering.

Artikel 9

1. Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att ansökningarna om tillstånd och de behöriga myndigheternas beslut görs tillgängliga för den berörda allmänheten i enlighet med gällande nationell lagstiftning.

2. Punkt 1 gäller med förbehåll för sådana särskilda nationella bestämmelser eller gemenskapsbestämmelser som avser bedömningen av miljöeffekterna av offentliga och enskilda projekt och med förbehåll för bestämmelser om sekretess i affärsförhållanden.

Artikel 10

Som en grund för de samråd som är nödvändiga inom ramen för de bilaterala relationerna skall medlemsstaterna se till att samma information som förmedlas till de egna medborgarna är tillgänglig för övriga berörda medlemsstater.

Artikel 11

Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att utsläppen från anläggningarna bestäms, för att möjliggöra kontroll av att skyldigheterna enligt artikel 4 efterlevs. Bestämningsmetoderna måste godkännas av de behöriga myndigheterna.

Artikel 12

Medlemsstaterna skall följa utvecklingen i fråga om bästa tillgängliga teknik och miljösituationen.

Mot bakgrund av detta skall medlemsstaterna vid behov föreskriva om lämpliga villkor för anläggningar med tillstånd enligt detta direktiv, med hänsyn till den nämnda

utvecklingen och med beaktande av att anläggningarna inte skall drabbas av oskäligt höga kostnader. Den ekonomiska situationen för verksamheterna i den kategori som är aktuell skall särskilt beaktas.

Artikel 13

Mot bakgrund av utvecklingen i fråga om bästa tillgängliga teknik och med hänsyn till miljösituationen skall medlemsstaterna genomföra en politik och en strategi, som innefattar lämpliga åtgärder för att stegvis anpassa befintliga anläggningar i kategorierna i bilaga 1 till bästa tillgängliga teknik, med beaktande särskilt av

— anläggningens tekniska utformning,

— i vilken omfattning anläggningen utnyttjas och dess återstående livslängd,

— arten och omfattningen av de förorenande utsläppen från anläggningen,

— det önskvärda i att inte belasta den berörda anläggningen med oskäliga kostnader, särskilt med tanke på den ekonomiska situationen för verksamheterna i den aktuella kategorin.

Artikel 14

Medlemsstaterna får i syfte att skydda folkhälsan och miljön anta strängare bestämmelser än de som föreskrivs genom detta direktiv.

Artikel 15

Detta direktiv gäller inte industrianläggningar för försvarsändamål.

Artikel 16

1. Medlemsstaterna skall senast den 30 juni 1987 sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv.

2. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till de bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 17

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Luxemburg den 28 juni 1984.

På rådets vägnar
H. BOUCHARDEAU
Ordförande

BILAGA 1

KATEGORIER AV ANLÄGGNINGAR([1])
(omfattade av artikel 3)

1. **Energiindustri**

1.1 Koksverk

1.2 Oljeraffinaderier (exklusive företag som enbart framställer smörjoljor ur råolja)

1.3 Anläggningar för kolförgasning och -kondensering

1.4 Kondenskraftverk (utom kärnkraftverk) och andra förbränningsanläggningar med en avgiven värmeeffekt av mer än 50 MW

2. **Produktion och bearbetning av metaller**

2.1 Anläggningar för rostning och sintring med en kapacitet av mer än 1 000 ton malm per år

2.2 Integrerade anläggningar för produktion av tackjärn och råstål

2.3 Järn- och metallgjuterier med en total kapacitet av mer än 5 ton

2.4 Anläggningar för produktion och smältning av icke-järnhaltiga metaller med en total kapacitet av mer än 1 ton tungmetaller eller 0,5 ton lättmetaller

3. **Tillverkning av icke-metalliska mineralprodukter**

3.1 Anläggningar för cementframställning och framställning av kalk i roterugn

3.2 Anläggningar för framställning och bearbetning av asbest och tillverkning av asbestbaserade produkter

3.3 Anläggningar för tillverkning av glasfiber eller mineralfiber

3.4 Anläggningar för framställning av glas (vanligt glas och specialglas) med en kapacitet av mer än 5 000 ton per år

3.5 Anläggningar för tillverkning av grovt lergods, särskilt eldfast tegel, rör av stengods, fasadsten och golvplattor samt taktegel

4. **Kemisk industri**

4.1 Kemiska anläggningar för produktion av olefiner, olefinderivat, monomerer och polymerer

4.2 Kemiska anläggningar för tillverkning av andra organiska mellanprodukter

4.3 Anläggningar för framställning av basiska oorganiska kemikalier

5. **Avfallshantering**

5.1 Anläggningar för slutligt omhändertagande av giftigt och farligt avfall genom förbränning

5.2 Anläggningar för behandling av annat fast och flytande avfall genom förbränning

6. **Andra industrier**

Anläggningar för kemisk framställning av pappersmassa med en årlig produktionskapacitet av 25 000 ton eller mer

---

([1]) De siffervärden som anges i denna bilaga gäller produktionskapaciteten.

BILAGA 2

FÖRTECKNING ÖVER DE VIKTIGASTE FÖRORENANDE ÄMNENA
(i den mening som avses i artikel 4.2)

1. Svaveldioxid och andra svavelföreningar
2. Kväveoxider och andra kväveföreningar
3. Kolmonoxid
4. Organiska föreningar, särskilt kolväten (utom metan)
5. Tungmetaller och tungmetallföreningar
6. Stoft: asbest (luftburna partiklar och fibrer), glas- och mineralfibrer
7. Klor och klorföreningar
8. Fluor och fluorföreningar